

Klommen skrives på skift af tre landinspektører: Christian Thellufsen, Anne Kristine Munk Mouritsen og Kim Ingemann Christensen, der har fået frie hænder til at ytre sig om emner, som på den ene eller anden måde kan relateres til faggruppen.

Anne Kristine Mouritsen:

Lær at elske en snegl

Pludselig stod han der. Naboen i sommerhuset. Strittende med et syltetøjsglas med en undefinerbar, slimet klump i bunden.

"Det er en dræbersnegl. Jeg tror, den kommer inde fra din have," sagde han.

Det krævede al min koncentration at bevare roen, holde fokus og ikke gå til modangreb. Jeg havde mest af alt lyst til at provokere og sige:

"For mig ligner det grangiveligt en iberisk skovsnegl, som fik et kort liv. Den skulle aldrig have forladt min have".

Det lykkedes mig heldigvis at samle kræfter og sige:

"Åh! Er de snegle nu efter din salat igen i år. Det er da også irriterende".

Og det er jo irriterende, særligt hvis man insisterer på at fortsætte med at dyrke salaten i åben kamp med sneglen.

Min taktik virkede. Naboen sænkede træt glasset med sneglen. Vi fik en god snak om salaten og radisserne og børnebørnene, der kom på besøg i morgen. Til sidst havde han helt glemt sneglen.

Natursyn er et sprængfarligt emne og nogle vil nok mene, at det ikke er noget en landinspektør skal kloge sig på, men som K. E. Løgstrup engang sagde: "Naturen er ikke bare vores omgivelse, den er også vores ophav" og dermed vedkommer den os alle. Som landinspektør står jeg næsten dagligt i spændingsfeltet mellem de forskellige interesser og hensyn i det åbne land. Den virkelighed kender jeg og den giver kontant stof til eftertanke.

Med fare for at træde på følelser og politiske overbevisninger, vil jeg gerne starte med at afsløre, at jeg trods min holdning, jf ovenstående episode, ikke er medlem af nogen naturfredningsforeninger og jeg bliver det næppe nogensinde.

I Danmarks Naturfredningsforening (DN) f.eks. er mit problem prioriteringen af de rekreative interesser, fredningen, med 1800-tals landskabet som idealet, og smagsdommeriet. Personligt har jeg oplevet DN komme med indsigelser imod nedrivning af bygninger, uden at jeg kan finde noget formål i deres vedtægter om bygningsbevaring.

På den anden side er jeg personligt glad for de åbne landskaber i Mols Bjerger, hvor jeg bor, og fjernelsen af plantagerne, som er helt i tråd med foreningens formål. Her er problemet bare, at de genetablerede overdrev er udtryk for flere hundrede års rovdrift, udpining af jorderne og fjernelse af den oprindelige skov. Det er næppe bæredygtigt. Det giver større biodiversitet, men det er kulturnatur og ikke natur. Måske bedre end plantagerne. I alt fald kønnere, synes jeg personligt, men det er smag og behag (og kultur) og det berettiger, for mig at se, ikke til en fastfrysning.

Jeg går mere op i miljø end i, hvordan naturen skal se ud.

Klimaproblemerne bekymrer mig og i særdeleshed, hvis vi nægter at lytte til naturen, ikke er fleksible og ikke indretter os i pagt med den natur (flora og fauna), som i fri udfoldelse indretter sig efter miljø og klima for at overleve.

At overleve er at tilpasse sig. Det er ikke at kæmpe imod. Derfor overlevede Carsten Niebuhr den arabiske rejse. Derfor lever isbjørne på Nordpolen og Baobab-træer i Afrika. For mig at se, opstår problemerne for alvor, hvis vi forgifter miljøet (vores jord og vores atmosfære), hvis vi slår naturen ihjel (fælder skove, dræber arter) eller prøver at tvinge naturen, som i Mols Bjerger. Det er tragikomisk at vi prøver og vi kommer til at tabe kampen.

Naturen vinder altid. Engang kommer den til at vinde over alle vores fredede bygninger, tyskernes bunkers på vestkysten, gravhøjene og langdysserne. Hvem forestiller vi os egentlig skal bo i de fredede bygninger om 1000 år? Og hvorfor må vi ikke placere en stor og effektiv kæmpevindmølle i Mols Bjerger, der kan forsyne hele sognet i stedet for at tillade hvert hus i nationalparken lidet kønne solceller på taget eller en øjebæ af en husstands vindmølle i indkørslen?

Med hensyn til den iberiske skovsnegl er det min overbevisning, at des bedre, vi formår at acceptere den, des hurtigere finder naturen sin egen balance. Måske tager det 20 år. Måske 500 år. Jeg over mig i at leve med dem – ligesom jeg gør med hybenroser, gyvel, brombær og mange andre arter på fredningsforeningernes negativlister. Mårhunden er en udfordring for mig. Den er grim, men det kan den jo ikke gøre for. Ulven og havørnen har heldigvis fået opholdstilladelse. Det er helt afgørende at stå på den rigtige liste.

Jeg ønsker mig vildere natur i Danmark. Jeg ønsker mig mere naturforvildelse og mindre naturforvaltning. Jeg håber, vi kan blive bedre til at lade naturen udvikle sig frit, dynamisk og artsrigt – med så få indgreb fra os som muligt.

